

Com cada diumenge passat migdia, ens hem aturat al bell mig del pontarró de pedra que salva el rieral. Com sempre, ens hem esperat per veure les primeres esteles reflectides al bassal que enfosquen les falzies. També com sempre, tu les volies comptar, i et perdies, ulls clucs, tantost les ha bressades la marinada. Algú arriava les banderes grogues que hissen a les cases per a commemorar les festes. Damunt el bosquet volaven, rabents o en cercles regulars, els corbs. M'has dit, Emília, que tot t'era estrany: el grinyol de la corda del pou, les dues velles i llur taral·la aturades, al pas dels segles, al rost de la Pujada de la Costa, el cant punxut dels grills, amb tristeses lunars, l'entenebrament dels ceps amb brogit secret de cremall, la veu de l'home que mai ningú no ha vist i que parla tot sol, avui i sempre, Senyor, als apareguts dels horts. —*Ja ni de nit* —em deies— *els somnis no em llumegen el son.* (Què hi fan tants de diaris rebregats, tocant a la sitja carbonera?) Ja sé, Emília, que tot ens és estrany i nou. Mira com s'acosten, tumultuosos, els soldats que assetgen el crepuscle amb armes fulgents al puny. Són a milers, amb casc i cuirassa negres. M'has estret, dolça, la mà, i has respost que era la roureda que avançava i creixia, i feia la nit més profunda. —*Són els grius!*, hem dit, tot d'una. Ens hem trobat cadascú més sol en una conca morta. Al fons de tot es movia, suau, un teló on hi havia pintat el poble amb les senyeres d'or, la riera, el pontet, les verges cabelludes, les bicicletes arrambades a la paret de cal manyà i la lluna en un fons de carbonissa. Diumenge vinent, l'Emília i jo, com sempre, ens tornarem a descomptar tot espiant la naixença aiguosa dels astres. (Faré tard al diari: què hi fan, al prestatge dels llevats, tants de poemes escrits amb tinta esborradissa, entre farines calentes?)

J. V. Foix

L'estrella d'En Perris